

Joseph

'Gaaf het wel goed met Joseph? Hij ligt zoveel te slapen. Angelina... gaat het wel goed met hem?'

Grootmoeder kijkt haar dochter ernstig aan. Ze weet van de zorgen die er al zoveel jaren zijn. Joseph, de zoon van haar dochter, heeft een onbegrijpelijke kwaal. Een kwaal... waar iedereen bang voor is. Juist omdat ze het niet kunnen begrijpen wat er met hem aan de hand is.

Angelina, je naam betekent 'messenger' 'boodschapper' dus. Ben je een brenger van de goede boodschap? Of...?'

'Ik weet het niet Nènè.... Ik weet het echt niet meer. De medicijnman heeft al zoveel van ons gevraagd.... Zelfs een geit moesten we hem geven. Maar niets... niets heeft geholpen. Soms valt Joseph zo maar neer en het schuim zit dan op zijn mond. Die boze geest die in hem zit... wil er maar niet uit. De medicijnman wil nog meer offers... maar ja, al het andere heeft ook niets geholpen.

Nu moet hij maar binnen blijven, in onze hut. Dan heeft niemand last van hem en kan de boze geest met hem doen wat hij wil. Dan ziet tenminste niemand het. En... dan kan niemand anders ook die boze geest krijgen. Want het is een besmettelijke ziekte. Dat heeft de medicijnman al een paar keer gezegd! Kom niet te dicht bij hem... anders krijg je het ook! '

Nènè schudt met haar hoofd. 'Ik begrijp het Angelina, ik denk ook dat het zo het beste is. Als de boze geest weer eens zo sterk is... wordt je er gewoon bang van. Joseph kan dan niet eens meer zitten. Hij rolt dan naar alle kanten...brrr. En de geluiden die hij dan maakt. Brr....Als de boze geest hem dan weer met rust laat heeft hij soms akelige bloedvlekken van het bijten op zijn tong of van het rollen op de grindstenen... Nee, je zou niet willen dat anderen dat zien....'

Maar ja, hoe het gebeurde weet niemand te vertellen maar dát het gebeurde... ... dat kun je wel zien..

Wát dan?

Nu, Joseph hielp moeder regelmatig met takken sjouwen. Hout sprokkelen in de bush wat dan gebruikt kan worden om het vuur te maken waar de pan op kan staan om het eten te koken.

En tja, de kookpan staat op drie grote stenen waartussen het vuur gemaakt wordt om het eten te koken. Buiten, onder het 'keuken' afdak.

Toen Joseph wat ouder werd zorgde hij ook wel voor de kookpan zodat moeder tijd had voor andere dingen.

Maar op een keer gebeurde er iets heel ergs...

Joseph kreeg een epilepsie-aanval. Of zoals de mensen in zijn dorp zeggen... 'de boze geest ging tekeer in hem...'

Hij moet vlakbij het vuur geweest zijn want...

Hij is ín het vuur gevallen...Niemand was erbij toen het gebeurde, niemand heeft het gezien.

Toen Angelina hem vond lag zijn been al een poosje in het vuur. Gauw trok ze hem er vandaan. Joseph reageerde niet, schuim op zijn mond, rollende ogen.... En ... stil..... Een heel grote brandwond bedekte zijn onderbeen. Een wond zó diep... zó groot!

'Ó wee-eeh... o- wee-ee h ' riep Angelina. 'O Joseph... wat nu...'

Buurvrouwen kwamen aangerend na het geroep van Angelina. Vlug maakten ze doeken nat en legden het op het verbrande been.

De andere dag en vele dagen erna is Angelina met Joseph naar de kliniek geweest. Naar de speciale kliniek , die van Effata. Verplegers en verpleegsters hebben gedaan wat ze konden, Steeds weer opnieuw de brandwond schoongemaakt en verband eromheen gedaan. Geen moeite was hen te veel.

Joseph heeft zich flink gehouden want hij had veel, heel veel pijn. Ook veel koorts door de ontstekingen in zijn onderbeen.

Ook is er gesproken in de Effata kliniek over medicijnen tegen epilepsie.

Dan komen de aanvallen niet meer zo hevig terug. Het is geen boze geest, het is een ziekte in de hersenen, in zijn hoofd...

En zo bijzonder... je kunt de medicijnen gratis krijgen als je arm bent. Dat is wat! Geen geld, geen geit, je hoeft gewoon níets te betalen. En anderen... een klein beetje. Maar voor iedereen is het een uitkomst!

En na een paar maanden lijkt dat tenminste te helpen. Soms nog een epilepsie aanval maar toch... O Angelina krijgt hoop dat dat toch echt zal helpen.

Had ze het maar eerder gedaan.... Had ze maar eerder naar de kliniek gegaan met haar Joseph.

Kijk nu eens naar hem?

Ziek van de koortsen, ziek van de pijn in zijn been. Ziek van de vele medicijnen die hij moet slikken.

Hoe moet het nu verder? 25 jaar is Joseph nu...zal er nog een toekomst voor hem zijn?

In de kliniek is een lange vergadering vandaag. Een vergadering van dokters en zusters. En weet je waar het over gaat?

Over Joseph. Wat er zal moeten gebeuren zodat hij niet zal sterven van de koortsen door de infecties, de ontstekingen in zijn verbrande been.

'Ja,' zegt de dokter...'Echt... ik zie geen andere oplossing.... We zullen een groot stuk been van Joseph eraf moeten halen. Alleen dan zal hij van de koortsen afkomen'

Ze praten veel met elkaar want Joseph zonder been.. dat is toch een ingrijpende beslissing. 'En toch moet het gebeuren... het is van levensbelang! '

En zo.... Moet Joseph toch geopereerd worden.

Maar gelukkig is er Effata. Daar kunnen mensen geholpen worden. Mensen zoals Joseph. Hij is daar met meer mensen die epilepsie hebben. Ook met grote wonden of brandwonden. Gevallen op de grond of ook gevallen in het vuur. Ook jongens en meisjes die niet ziek zijn maar door een ongeluk hun been niet meer goed kunnen gebruiken....Soms door een ongeluk in de stad . Drinken en eten verkopen op drukke autowegen... betekenen ook gevaarlijke situaties en ook...helaas... erge , heel erge ongelukken! Zo zijn er jongens en meisjes een been verloren door zo'n erg ongeluk. Of een vergroeiing aan het been doordat het gebroken was maar niet goed verzorgd omdat hun familie er geen geld voor had.... Maar gelukkig ook geholpen...op Effata. Net als hij!

Foto patients orthopedic unit

Als de operatiewond een eind opgeknapt is en Joseph met krukken kan lopen, hinkend op zijn goede been... wordt er een kunstbeen aangemeten. Er wordt goed gekeken en gemeten hoe groot het moet zijn en zo. Joseph is al 25 jaar dus groeien zal hij niet meer.

O, wat bijzonder voor hem... wat ervaart hij de grote zorg die aan hem gegeven wordt door Effata. Effata.... Wordt geopend.....

Zo wordt er ook een nieuwe weg geopend voor hem... Joseph. Wat is zijn moeder Angelina blij als hij thuis komt....en lopend op 2 benen. Het kunstbeen past prima! En hij heeft zo lang geoefend bij Effata totdat hij het trots thuis kon laten zien.

Wat een dankbaarheid is er op de compound van zijn familie. Toch hulp gevonden en moet je nu zien hoe Joseph rondloopt. Met medicijnen voor de ziekte gaat het echt goed met hem!

En zelfs... werkt hij mee op het land. Bijna elke dag! Bijzonder hoor!

Soms moet hij een eind lopen om er te komen. Weet je wat hij dan doet?

Hij bukt.... En.... Maakt zijn kunstbeen los. Dat legt hij op zijn hoofd en met 2 loopkrukken komt hij op bij het land waar hij aan het werk moet.

En daar.... Maakt hij het kunstbeen weer vast... Want hoe moet je anders werken op het land met een schop als je je krukken vast moet houden ? Met een kunstbeen aan gaat dat veel makkelijker!

Zo bijzonder dat hij zich niet schaamt als hij met zijn been zo door het dorp loopt. O nee... blijheid is er in hem gekomen. Met blijheid mag hij iedere dag zijn werk doen!

En ... moed om te leven, moed om de toekomst in te gaan.

Daar heeft hij ook van gehoord op Effata... de toekomst. De Toekomende....

Wie dat is... Wie er komt.... En Wie er is gekomen....

De Heere Jezus, de Zoon van God.

En alle oog zal Hem zien... alle knie zal voor Hem buigen... iedereen zal het moeten belijden..

That Jesus Christ is Lord. De Heere Jezus is de Enige, ware God!

Mag ook Joseph dat zien, geloven, belijden? En jij?

Every knee shall bow

Every tongue confess

That Jesus Christ is Lord.

Mag je dat ook meezingen? Van harte?